

opusdei.org

List od Preláta (August 2007)

Nemôžeme nechať radosť viery pre seba samých; musíme ju šíriť a dávať ďalej, zdôrazňuje Mons. Javier Echevarria s pápežovými slovami. Apoštolát je úlohou každého kresťana.

15.08.2007

Moji milovaní! Nech Ježiš ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Minulý mesiac som vám na príklade prvých kresťanov pripomenul, že apoštolát Božích detí má byť

optimistický, plný istoty o účinnosti apoštolskej práce. Nás Pán nám povedal: *euntes docete omnes gentes* (Mt 28, 19); chodte teda a učte všetky národy. A nenechá nás osamote: *A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta* (Mt 28, 20).

Je pochopiteľné, že sa svätému Josemaríovi pripadala zem primalá. Spomínam si na jednu príhodu — počul som ho rozprávať ju—, ktorá sa stala v apríli roku 1936. Cestoval do Valencie, aby pripravil pôdu pre prvú apoštolskú expanziu Opus Dei mimo Madridu, a tu naznačil jednému študentovi možnosť vtúpiť do Diela. Ako sa prechádzali a rozprávali, prišli až na breh Stredozemného mora. Onen študent to komentoval slovami: „Otče, aké veľké je more pred nami!“ Svätý Josemaría odpovedal spontánne: *nuž, mne pripadá malé*. Myslel na iné moria a na iné krajiny, kam sa budú musieť vydať jeho dcéry a synovia, akonáhle

to bude možné, aby tam priniesli ducha, ktorého dostali od Boha. A tento smäd po dušiach bol v ňom živý až do posledného okamihu.

V tých časoch nemohol uskutočniť vytúženú apoštolskú expanziu kvôli občianskej vojne. Neklesal však na mysli ani v auguste 1936, keď videl, že sa musí vzdať domu, v ktorom žil so svojou matkou a svojimi súrodencami, aby tak unikol náboženskému prenasledovaniu, ktoré vtedy prepuklo.

Tak sa preňho začalo niekoľko veľmi ťažkých mesiacov, v ktorých sa náš Otec najmenej dvakrát ocitol v ohrození života. V oných okolnostiach, ako viete, sa ukrýval na rôznych miestach, ktoré mu poskytovali chabú bezpečnosť. Avšak pokračoval vo vykonávaní svojho kňazského úradu, nakoľko to bolo možné a staral sa duchovne o prvých členov Diela. Keď 31. augusta 1937 —

bude tomu sedemdesiat rokov—
mohol opustiť neistý úkryt, v ktorom
strávil niekoľko mesiacov, venoval sa
s novou intenzitou svojej
dušpastierskej práci nasadením
vlastného života. Tejto úlohe sa
venoval už v úkryte na konzuláte
Hondurasu. Plody tejto sejby sa
neustratili; Hoci boli hojné už vtedy,
bolo možné ich zbierať aj neskôr,
vďaka početným osobám, ktoré Boh
vyvolil, aby mu slúžili v Opus Dei.

Svätý Josemaría sa cítil byť
svetoobčanom; preto sa nikde
nepovažoval za cudzinca. Dokázal
okamžite objaviť pozitívne črty
krajín a usiloval sa pochopiť osoby, s
ktorými sa stretol. Zaujímal sa o
každého človeka, aj o tých, ktorých
nepoznal. Počas svojich apoštolských
ciest sa veľkodušne modlil za
všetkých. Mohol skutočne povedať,
že sa podieľal na *predhistórii* Diela —
príprave budúcej apoštolskej práce—
v mnohých krajinách, kde veriaci

Opus Dei pracovali o niekoľko rokov neskôr; povedal by som, že vo všetkých, pretože v okamihoch svojej modlitby pred Svätostánkom a počas dlhých hodín práce v pracovni mal pred očami celý svet, kladúc Pánovi k nohám budúcu prácu svojich dcér a synov. Mal rád pred sebou na stole mapu sveta: pomáhalo mu to myslieť na celý svet, s túžbou urobiť ho kresťanským alebo ho priviesť späť ku kresťanstvu.

Taktiež my, tak ako náš Otec, sa musíme vydať a hľadať všetkých. Nikto nám nie je ľahostajný: *zo sto duší nás zaujíma všetkých sto* (Sv. Josemaría, Brázda, č. 183). Meditujte nad slovami Benedikta XVI., ktoré adresuje kresťanom: **Nemôžeme nechať radosť viery pre seba samých; musíme ju šíriť a dávať ďalej, tak ju upevníme v našom srdci. Ak sa viera skutočne premení na radosť z toho, že sme našli pravdu a lásku, je**

nevyhnutné cítiť túžbu, šíriť ju ďalej, povedať o nej druhým. Takto sa vo veľkej miere uskutoční nová evanjelizácia, ku ktorej nás vyzýval náš milovaný pápež Ján Pavol II (Benedikt XVI., Príhovor pri otvorení diocézneho stretnutia v Ríme, 11. 6. 2007).

Práve preto, lebo *caritas Christi urget nos* (2 Kor 5, 14), lebo nás ženie Kristova láska, usilujme sa viac spoznať a venovať sa tým, ktorí sa tešia prestíži vo svojej profesii a ktorí majú ľudské čnosti, mysliac na ich schopnosť ovplyvniť v značnej miere svoje okolie a podnieťme mnohých k nasledovaniu Krista. Ak títo ľudia odpovedia na Pánovo volanie, budú násobiteľmi apoštolskej činnosti; a ak si to želá Boh, nemálo z nich sa premení na *apoštolov apoštolov*, ako často zdôrazňoval svätý Josemaría.

Svätý Otec nedávno povedal, že **máme pozvať k nasledovaniu**

Ježiša chlapcov a dievčatá, vždy veľmi citlivo a ohľaduplne, ale tiež jasne a odvážne, ktorí ukazujú záujem a sú fascinovaní

priateľstvom s Ním (Benedikt XVI., Príhovor pri otvorení diecézneho stretnutia v Ríme, 11. 6. 2007).

Musíme mnohým mladým načrtnúť možnosť služby pre Cirkev a duše v Opus Dei, v celibáte alebo v manželstve. Pán chce poslať veľa apoštolov, aby šírili po celom svete radostnú zvesť evanjelia, na základe príkladu svojho života a sily svojich slov. Nenechajme sa zastaviť kultúrnymi rozdielmi alebo okolím, aj keby boli objektívne. Pretože Božia milosť je tiež niečím veľmi *objektívnym*, je to prvý faktor, s ktorým nutne musíme počítať. Preto slovami nášho Otca opakujem: *je to otázka viery!*

Presvedčme sa o tom, že Pán ešte pred stvorením sveta (Por. Ef 1, 4) vyvolil mnohých ľudí, aby sa stali

rybármí lidí (Lk 5, 10), aby mu slúžili s nerozdeleným srdcom (Por. 1 Kor 7, 25-30), bez prostredníctva ľudskej lásky. Môžeme tak počúvať slová proroka Jeremiáša akoby boli adresované priamo nám, ktoré náš Otec aplikoval na konkrétnu situáciu každého človeka. Hľa, ja pošlem mnohých rybárov - hovorí Pán, a vychytajú ich (Jer 16, 16). Pán nám takto hovorí, čo máme robiť. Život na tomto svete sa často prirovnáva k moru. Na tomto prirovnaní je veľa pravdy. V ľudskom živote, tak ako na mori, sa striedajú obdobia bezvetria a búrok, obdobia pokoja a silného vetru. Ľudia často plávajú v nepokojných vodách, uprostred vlnobitia; kráčajú cestou smútku od jedného utrpenia k druhému, aj keď sa zdá, že sa tešia, aj keď robia veľký hluk: je to smiech, ktorým chcú maskovať svoju malomyseľnosť, nespokojnosť so svojím životom bez lásky a bez porozumenia. Požierajú jeden druhého, ľudia ako ryby. Úlohou Boží

detí je napomáhať k tomu, aby sa všetci ľudia dostali —slobodne— do Božej siete, aby sa milovali. Ak sme kresťania, mali by sme sa stať takýmito rybármi, o ktorých hovorí prorok Jeremiáš vo svojom podobenstve, ktoré použil niekoľkokrát Ježiš Kristus: Poďte za mnou a urobím z vás rybárov ľudí (Mt 4, 19), hovorí Petrovi a Ondrejovi (Sv. Josemaría, Boží přátelé, č. 259).

Je tomu skutočne tak —povedal Benedikt XVI. pri svätej omši na začiatku svojho pontifikátu—: **misiou rybárov ľudí, nasledujúcim Krista, je vytiahnuť ľudí zo slaného mora plného odcudzenia a priviesť ich k zemi života, k Božiemu svetlu (...). Niet nič krajšieho ako byť nájdený, prekvapený evanjeliom, samotným Kristom. Niet nič krajšieho ako poznať Ho a rozprávať iným o priateľstve s Ním. Úloha pastiera, rybára ľudí, sa môže niekedy zdať obtiažnou.**

Ale je úlohou radostnou a veľkou, pretože koniec koncov je to služba radostná plynúca od Boha, ktorý chce prísť na svet (Benedikt XVI., Kázeň, 24. 4. 2005).

Nesmie nás prekvapiť, že niektorí ľudia vzdorujú tomuto úžasnému pozvaniu. Môže sa to stať v prípade ľudí, ktorí žijú v skvelých ľudských podmienkach, u ľudí s možnosťou urobiť veľa pre slávu Božiu, s možnosťou byť účinnými nástrojmi v Jeho rukách, avšak neodpovedajú alebo prinajmenšom neodpovedajú dosť rýchlo. *Aký súcit vzbudzujú v tebe!...*, poznamenáva svätý Josemaría. *Chcel by si im zakričať, že strácajú čas... Prečo sú takí slepí a nechápu, čo si ty —úbožiak— videl? Prečo nedávajú prednosť najlepšiemu? Modli sa a umrtnuj sa, a potom máš povinnosť! — prebúdžaj jedného po druhom, vysvetľuj im — tiež jednému po druhom—, že rovnako ako ty môžu nájsť Božiu*

cestu a nemusia pritom opustiť miesto, ktoré zastávajú v spoločnosti (Sv. Josemaría, Brázda, č. 182).

V apoštoláte je to často tak, ako pri rybolove, kde najväčšie ryby tiež najviac vzdorujú návnade. Ale aká je potom radosť rybára, keď po chvíľach zápasu nakoniec dokáže vyloviť obzvlášť hodnotnú rybu!

Nestrácajme odvahu ani trpezlivosť, pretože často tí, čo zdanlivo vzdorujú Božiemu volaniu, sa nakoniec odovzdajú Pánovi. Kolkí prišli k Cirkvi, k Dielu, ako plody neúnavnej modlitby a umŕtvovania, a to po rokoch! Musíme byť vytrvalo neústupní, naliehať *opportune et importune* (Por. 2 Tim 4, 2), vhod i nevhod, ale vždy so sympatiou a s láskou, bez toho, aby sme boli dotieraví, vždy naplno rešpektujeme intimitu a slobodu všetkých.

Prosme Ducha Svätého, aby sme vedeli uskutočniť *compelle intrare*, o

ktorom hovorí Kristus v evanjeliu (Por. Lk 14, 23): toto sväté naliehanie, ktoré je výsledkom spojenia milosti Božej a spolupráce každého z nás. Tento spôsob správania sa nie je nikdy nátlakom, ale skutočnou láskou k dušiam, ktorým chceme sprostredkovať veľké dobro. Pretože *nie je to niečo ako postrčenie, ale nadmiera svetla, doktríny; duchovný stimul vašej modlitby a vašej práce, ktoré sú autentickým svedectvom doktríny; súbor obiet, ktoré ponúkate; úsmev, ktorý máte na perách, pretože ste Božie deti: synovstvo, ktoré vás naplňa vyrovnanou radosťou (...), ktorú iní ľudia vidia a po ktorej túžia. Pridajte k tomuto všetkému váš pôvab a vašu ľudskú sympatiu, to všetko je obsahom oného compelle intrare* (Sv. Josemaría, List 24.10.1942, č. 9).

Pozrite, čo píše svätý Augustín, o tých, čo neboli ochotní počúvať ho, keď na nich naliehal, aby zmenili svoj život, aby boli dobrí kresťania.

Hovorí o úlohách dobrého pastiera —a všetci v Cirkvi máme byť zároveň *ovcou* i *pastierom*—, svätý učiteľ Cirkvi píše: «Sú aj tvrdohlavé ovce. Keď ich hľadáme, pretože sa zatúlali, hovoria, nakoľko žijú v omyle a stratili sa, že nemajú s nami nič spoločné. “Prečo nás máte radi? Prečo nás hľadáte?” Akoby nebol dostačujúci dôvod pre naše starosti onich a naše hľadanie, práve ich život v omyle a to, že sa stratili. Odpovedajú: “Ak žijem v omyle, ak som sa stratil, prečo ma máš rád? Prečo ma hľadáš?” Práve preto, že žiješ v omyle, chcem ťa zavolať nanovo; pretože si sa stratil, chcem ťa nájsť. “Ale ja chcem žiť v omyle, odvetí; takto sa chcem stratiť.” Chceš takto žiť v omyle a chceš sa takto stratiť? O to viac tomu chcem zabrániť! Odvažujem sa povedať, že som neodbytný. Počúvam odporúčanie apoštola: *Hlásaj slovo, naliehaj vhod i nevhod* (2 Tim 4, 2). Ktorým vhod? Ktorým nevhod? Vhod

tým, čo majú záujem; nevhod tým, čo záujem nemajú» (Sv. Augustín, Kázeň 46, o pastieroch, č. 14).

Dcéra moja, syn môj, robíš apoštolát každý deň? Využívaš, bez ľudských ohľadov, rozdielne príležitosti?

Myslíš na oné slová evanjelia — *hominem non habeo* (Jn 5, 7)—, aby nikto o nás, o tebe nepovedal, že nemal nikoho, kto by mu pomohol?

V týchto dňoch sa tak ako i v iné roky pripravujeme na veľkú slávnosť Nanebovzatia Panny Márie, pri príležitosti ktorej obnovíme zasvätenie Opus Dei Najsvätejšiemu Srdcu Panny Márie. Keď ju budeme prosiť, tak ako to robil náš Otec a drahý don Álvaro, aby nám pripravila a zachovala bezpečnú cestu —*iter para tutum, iter serva tutum!*—, zverme do jej rúk obzvlášť apoštolskú expanziu v mnohých krajinách: v tých krajinách, kde sa už začína, v tých, do ktorých sa chceme

čo najskôr vydať, ako aj v tých krajinách, kde sa práca rozvíja už veľa rokov, aby sa duch Diela dostal čo najskôr na mnoho ďalších miest. A zároveň sa pýtajme seba samých, či sa Opus Dei šíri do celého sveta najmä v našom srdci.

S láskou Vás žehná,

Váš Otec,

+Javier

Pamplona, 1. augusta 2007.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/sk-sk/article/list-od-prelata-august-2007/>
(18.04.2025)